

vis Tid, og det er derfor formentlig det rigtigste i intet Tilfælde af Sygdom eller Svæghed at kræve ubetinget Fratræden straks. Det foreslaas derfor, at det for disse Tilfælde paahydes, at Apoteket, saafremt Apotekeren ikke selv foretrækker straks at opgive Bevillingen, skal forestaaes paa eget Ansvar af en Bestyrer, samt at det — til Forebyggelse af Dmgaaelse af Forbudet mod Bortforpagninger eller andre lignende Kollufter — derhos bestemmes, at Bestyrerens Ansættelse, Lønningsvilkaar m. m. skal godkendes af Administrationen. For Apotekets Bestyrelse paa denne Maade bør der fastsættes en Tidsgrænse, og foreslaa vi denne sat til 5 Aar, saaledes at Bevillingen bortfalder, naar dette Tidsrum er udløbet, uden at Apotekeren ser sig i Stand til paa ny at overtage Driften.

For de mindre betydelige eller kortvarige Sygdommes Bedkommende vil det være tilstrækkeligt, at det overlades til Administrationen at fastsætte nærmere Regler for, hvorledes der skal forholdes ved saadant Forsald (jfr. ogsaa Bortrejse eller lignende), ibet der ad denne Vej vil kunne øves fornøden Kontrol.

For det Tilfælde, at de eventuelle af Administrationen i denne Henseende givne Forskrifter ikke overholdes, vil der passende kunne ikendes Bøder, paa samme Maade som ovenfor foreslaaet med Hensyn til Overtrædelse af Bestemmelsen om Voligen.

d. Det følger tydeligere af Hovedreglen, at det ikke kan indrømmes den Apoteker, der kommer under Konkurs, eller hans Bo, uden videre at fortsætte Apotekets Drift. En modsat Regel vilde kunne medføre, at Driften i et uberegneligt langt Tidsrum blev fortsat ikke i Apotekeren's Interesse, men til Fordel for Kreditorerne. Der bør derfor træffes Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Apotekets Drift under Konkursen. Skulde det derhos vise sig, at Marsagerne til Konkursen ikke ere af forbiggende, men af blivende Karakter, saa at Apotekeren ikke inden en vis passende Frist kan faa Boet udleveret til fri Raadighed, maa han efter Kommissionens Formening opgive sin Bevilling. Ligesom det har været Lovgivningens Bestræbelse at skabe Apotekeren en betrygget Stilling, saaledes maa det ogsaa være en Forudsætning, at han fra sin Side økonomisk kan holde sig oppe; brister denne Forudsætning, kan han heller ikke behørig drive Apoteket og maa derfor fratræde dette. I Genhold hertil skal Kommissionen foreslaa, at det bestemmes, at Administrationen, naar en Apoteker kommer under Konkurs, træffer de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Apotekets Drift under denne og fastsætter et Tidspunkt, inden hvilket han maa have sit Bo udleveret til fri Raadighed, idet Bevillingen i modsat Fald bortfalder ved Fristens Udløb.

e. Endelig følger det af Hovedreglen, at den bestaaende, ved den fgl. Resolution af 7de Juli 1873 hjemlede, Institution med de saakaldte „Hjælpeapoteker“ maa bortfalde.

Af Justitsministeriets til Grund for den anførte fgl. Resolution liggende Forstilling, der findes indrykket i Ministerialtidende A. for 1873 Side 126 ff., fremgaar det, at det med Oprettelsen af disse Hjælpeapoteker var Hensigten at lette Befolkningen Adgang til Forsyning med Medikamenter paa saadanne Steder, hvor Betingelserne for Anlæg af selvstændige Apoteker ikke antages at være til Stede. Det udtales i Forstillingen, at Anlæg af egentlige selvstændige Apoteker i og for sig er den Ordning, der bør foretrækkes, men at Forholdene føre med sig, at det ikke er muligt paa alle de Steder,